

Sygn. akt I ACa 345/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Wiceprezes SSA Jacek Gołaczyński (spr.)

Sędziowie: SSA Franciszek Marcinowski

SSA Wojciech Wójcik

Protokolant: Marta Perucka

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **M. J.**

przeciwko **Gminie W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt I C 1856/12

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I o tyle tylko, że ustawowe odsetki przyznaje od dnia 18 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;**
2. **oddala dalej idącą apelację;**
3. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 5.400 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt I C 1856/12

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w pkt I zasądził od strony pozwanej Gminy W. na rzecz powoda M. J. kwotę 256.000 zł

(dwieście pięćdziesiąt sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od

3 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty; w pkt II oddalił dalej idące powództwo;

w pkt III zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda M. J. kwotę 21.223 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt IV nakazuje stronie pozwanej Gminie W. uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwoty 1.799,27 zł tytułem brakującej części kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że żądanie pozwu

w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie. Powód swoje żądanie wywodził z treści art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym. W sprawie co do zasady bezsporne pozostawało, że w związku z uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wartość nieruchomości będącej w użytkowaniu wieczystym

powoda (działa numer 6/13) uległa obniżeniu. Kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia wartości tego spadku – strona pozwana w odpowiedzi na pozew ograniczyła się bowiem do kwestionowania wartości wyliczonej przez powoda. Dla ustalenia wartości należnego powodowi odszkodowania niezbędne było skorzystanie z wiadomości specjalnych biegłego z zakresu szacowania nieruchomości w celu ustalenia wartości nieruchomości sprzed daty wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (2 stycznia 2009 r.) i wartości nieruchomości po tej dacie.

W tych okolicznościach Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości, opinia ta, jako sporządzona w sposób fachowy i rzetelny, stanowiła podstawę do ustalenia wartości nieruchomości, a tym samym do ustalenia należnego powodowi odszkodowania. Do przedmiotowej

opinii strona pozwana wniosła szereg zarzutów, wskazując m.in. na: brak odniesienia się przez autora opinii do obowiązującego do 2003 r. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, znacznego rozrzutu cenowego pomiędzy jednostkowymi transakcjami nieruchomości przyjętymi do wyceny działki numer (...), braku wyjaśnienia, w jaki sposób biegły ustalił powierzchnie drogi, skoro nie ma podziału nieruchomości, braku wyjaśnienia, na jakiej podstawie biegły stwierdził,

że w tamtym okresie występowała stagnacja cen skoro w dalszej części opinii wskazuje na znaczny rozrzut cenowy. Do powyższych zarzutów biegły pierwotnie ustosunkował się w formie pisemnej opinii uzupełniającej, z kolei podczas rozprawy w dniu 10 października 2014 r. podtrzymał sformułowane wnioski. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości poparł wnioski opinii. Biegły wyjaśnił, iż ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który przestał obowiązywać w 2003 r.,

nie mogły być przy sporządzaniu opinii brane pod uwagę, bowiem w dacie, na jaką biegły miał określić wartość nieruchomości, ten akt prawa miejscowego już nie obowiązywał, jego ustalenia zatem określające przeznaczenie nieruchomości – działki numer (...) – nie mogły mieć dla ustalenia wartości żadnego znaczenia. Biegły, wyceniając nieruchomość według stanu sprzed 2 stycznia 2009 r., kierował się istniejącym już wówczas studium uwarunkowań, a przede wszystkim decyzją

z dnia 4 kwietnia 2006 r. o warunkach zabudowy, tylko te dokumenty – jak wyjaśnił – stanowiły podstawę do ustalenia przeznaczenia nieruchomości. Przyjmując nieruchomości podobne, biegły uwzględnił transakcje nieruchomości z innych dzielnic W., w tym dzielnic peryferyjnych – K., P., P. Ceny tych nieruchomości odzwierciedlały panujący wówczas trend cenowy na rynku. Sąd Okręgowy uznał, iż opinia odzwierciedla faktyczną wartość nieruchomości,

a tym samym rozmiar należnego powodowi odszkodowania. Co więcej wartość odszkodowania wynikająca z opinii biegłego sądowego pozostaje istotnie zbliżona do wartości odszkodowania wynikającego z opinii rzeczoznawcy, który sporządził

opinię na zlecenie powoda – wprawdzie opinia ta nie mogła stanowić dowodu z niniejszej sprawy, bowiem jest opinią prywatną sporządzoną na zlecenie jednej ze stron, jednak zbliżone ustalenia opinii uzasadniają twierdzenia, że wnioski opinii sporządzonej w procesie są prawidłowe. Powód nie był w stanie samodzielnie ocenić wymiaru poniesionej szkody, jednak z jego twierdzeń i zgromadzonych

w sprawie dokumentów wynikało, że efektem wprowadzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z października 2008 r. było zajęcie części działki numer (...) pod drogi publiczne, a tym samym skuteczne uniemożliwienie realizacji inwestycji planowanej przez powoda. Część przyszłej drogi planowo przebiega przez budynek biurowy posadowiony na nieruchomości. Biorąc zatem wszystkie okoliczności pod uwagę, w szczególności stopień ograniczenia w korzystaniu

z nieruchomości stanowiącej działkę numer (...), zasadnym jest twierdzenie, że w sprawie doszło do wypełnienia dyspozycji art. 36 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wobec czego żądanie odszkodowania uznać należało co do zasady za słuszne. Podstawą do ustalenia wysokości należnego odszkodowania były wnioski opinii biegłego sądowego – wartość nieruchomości przed wprowadzeniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynosiła 1.763.000 zł, a po wprowadzeniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wyniosła 1.507.000 zł, zatem różnica pomiędzy wartością nieruchomości, a tym samym wysokością odszkodowania wyniosła 256.000 zł.

Taką też kwotę Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości, przyjmując, iż datą wymagalności tych roszczeń był dzień wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (2 stycznia 2009 r.), a zatem odsetki ustawowe należały się powodowi od dnia następnego, to jest od 3 stycznia 2009 r. Dalej idące powództwo Sąd oddalił.

Biorąc pod uwagę wynik postępowania, a to przegraną powoda w nieznaczej części, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 21.223 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się opłata sądowa od pozwu, koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz uiszczona zaliczka na biegłego. Nadto w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał stronie pozwanej Gminie W. uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwoty 1.799,27 zł tytułem brakującej części kosztów sądowych.

Strona pozwana nie zgodziła się z tym orzeczeniem i zaskarżyła je w całości, zarzucając mu:

- 1) naruszenie przepisów procesowych art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia w uzasadnieniu wyroku do zarzutu pozwanego o możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy oraz faktu, że jedynie część działki o nr 6/13 przeznaczona jest pod cel publiczny,
- 2) naruszenie przepisów procesowych art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w sprawie, a w tym uznania za miarodajną w całości opinii biegłego sporządzonej na zlecenie Sądu,
- 3) naruszenie prawa materialnego art. 37 ust. 9 w zw. z art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez pominięcie tych przepisów w wyroku oraz nakazanie zapłaty odsetek ustawowych od dnia wejścia w życie planu miejscowego.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, strona pozwana wniosła o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia

bądź:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa,

ewentualnie

- zmianę terminu zapłaty odsetek liczonego od dnia 18 czerwca 2013 r.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że

w odpowiedzi na pozew przedłożyła dokumenty potwierdzające, że powierzchnia działki ewidencyjnej (...) wynosi 2214 m² oraz wyjaśniała, że zasadniczo co do ok. połowy działki (...) nastąpiło – zgodnie z zapisami planu – ograniczenie w korzystaniu z tej nieruchomości.

Natomiast nawet takie przeznaczenie działki nie uniemożliwia jej użytkowania i zagospodarowania w sposób dotychczasowy, do czasu jej zagospodarowania zgodnie z planem. Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się w uzasadnieniu do tego zarzutu, czym uniemożliwił pozwanej zapoznanie się ze stanowiskiem Sądu

w tym zakresie, a to w ocenie strony pozwanej stanowi naruszenie przepisów procesowych art. 328 § 2 k.p.c., gdyż takie rozróżnienie przeznaczeń i możliwości korzystania z nieruchomości mogło mieć istotny wpływ na wysokość zasądzonej kwoty. Argument podniesiony przez pozwaną w całości został przez Sąd I instancji pominięty. Rola uzasadnienia

orzeczenia nie ogranicza się jedynie do przekonania stron co do słuszności stanowiska sądu i zgodności z prawem orzeczenia,

a także umożliwienia kontroli instancyjnej. Uzasadnienie spełnia także funkcję porządkującą, obligując stosujący prawo sąd do prawidłowej i pełnej rekonstrukcji stanu faktycznego i jego subsumcji do miarodajnej normy prawa materialnego,

w następstwie czego dochodzi do jej konkretyzacji w sentencji wyroku. Dlatego też dwie podstawy rozstrzygnięcia: faktyczna i prawna powinny być spójne tworząc logiczną całość. Opinię biegłego, sporządzoną na zlecenie Sądu, Sąd I instancji przyjął i uznał za przygotowaną fachowo i rzetelnie, mimo że pozwana zgłosiła do tej opinii szereg zarzutów, które podważają jej rzetelność. Pozwana zarzucała

– zarówno opinii, jak i opinii uzupełniającej – m.in. przyjęcie dużego rozrzutu cen jednostkowych transakcji, w różnych rejonach W. Sąd I instancji przyjął

i dał wiarę wyjaśnieniom biegłego, że w tym rejonie w tamtym okresie czasu

nie występowały transakcje nieruchomościami podobnymi do wycenianej mogące stanowić bazę porównawczą. W istocie, nie można choćby na tym przykładzie przyjąć, że opinia sporządzona została rzetelnie, a wyjaśnienia biegłego w tym zakresie odpowiadały stawianym opinii zarzutom i odpowiadały na zgłaszane przez pozwaną wątpliwości. W dodatku w żaden sposób nie można przyjąć za wyjaśnienie Sądu I instancji, że wartość odszkodowania wyliczona przez biegłego sądowego pozostaje istotnie zbliżona do wartości odszkodowania wynikającego z dokumentu prywatnego przedłożonego przy pozwie przez stronę powodową i z tego wysnuć wniosek, że jest ona sporządzona w sposób prawidłowy. Podważa to regułę swobodnej oceny dowodów przez Sąd, wyrażoną w art. 233 k.p.c. Sąd I instancji nie wyjaśnił w sposób niebudzący wątpliwości, mimo szeregu zarzutów pozwanej,

z jakich powodów dał wiarę sporządzonej przez biegłego opinii, pomijając w całości zarzuty pozwanej Gminy W.. Nawet zarzut zgłoszony przez pozwaną,

że w nieobowiązującym planie ogólnym nieruchomości powoda objęta była rezerwą komunikacyjną, nie był w żaden sposób wzięty pod uwagę ani też skwitowany

w uzasadnieniu wyroku, co również świadczyć może o pominięciu tej kwestii

w rozpatrywaniu sprawy. Skarżonym wyrokiem Sąd zasądził należność główną wraz z odsetkami liczonymi od dnia następującego po dniu wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w zespole urbanistycznym K. P. we W., tj. od dnia 3 stycznia 2009 r. Powód wystąpił do Sądu z pozwem o zapłatę w dniu 17 grudnia 2012 r.,

stąd pozwana zarzuca, że odsetki zasądzone zostały w sposób naruszający przepisy materialne, tj. art. 37 ust. 9 w zw. z art. 37 ust. 3 ustawy o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym, które Sąd I instancji winien był uwzględnić

z urzędu. Przyjmując, że pozew był wezwaniem do zapłaty, odsetki winny być naliczone nie wcześniej niż od dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w części, tj. w zakresie terminu, od którego powód mógł żądać odsetek. Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia

art. 37 ust. 9 w zw. z art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199 z późn. zm., dalej jako u.p.z.p.) był uzasadniony. Zgodnie z art. 37 ust. 9 u.p.z.p. wykonanie obowiązku wynikającego z roszczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1-3, powinno nastąpić

w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku, chyba że strony postanowią inaczej. W przypadku opóźnienia w wypłacie odszkodowania lub w wykupie nieruchomości właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości przysługują odsetki ustawowe. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 305/12 z przepisu art. 37 ust. 9 zd. 1 u.p.z.p. wynika, że w przypadku opóźnienia w wypłacie odszkodowania lub wykupie nieruchomości, właścicielowi (użytkownikowi wieczystemu) nieruchomości przysługują odsetki ustawowe. Obydwa zdania są częścią tego samego unormowania i pozostają

ze sobą w ścisłym związku, zatem z samej konstrukcji przepisu wynika, że pierwsza jego część ustanawia termin ustawowy, a druga skutek jego niezachowania. Jeżeli więc bezskuteczne zakończenie terminu sześciomiesięcznego rozpoczynającego bieg od złożenia wniosku następuje w wyniku niezgodnego z prawem zachowania gminy, to pozostaje ona w opóźnieniu w rozumieniu art. 37 ust. 9 u.p.z.p.

Norma wynikająca z omawianego przepisu nie pozwala na zasądzenie odsetek według zasad wynikających z k.c., gdyż przy takiej interpretacji art. 37 ust. 9 u.p.z.p. byłby przepisem zbędnym (do ich zasądzenia wystarczający byłby art. 481 § 1 k.c.). Odsetki wymienione w art. 37 ust. 9 u.p.z.p. przysługują stronie występującej z żądaniem na podstawie art. 36 u.p.z.p. w razie opóźnienia przez gminę wykonania obowiązku wynikającego z roszczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1-3 u.p.z.p. W świetle art. 37 ust. 9 u.p.z.p. należy zważyć, że początek biegu sześciomiesięcznego terminu rozpoczyna się od momentu skutecznego złożenia wniosku, wraz z jego upływem gmina pozostaje w opóźnieniu w realizacji obowiązku, co skutkuje prawem do należności odsetkowej za okres opóźnienia. W związku z tym uwzględnieniu podlegał zarzut apelacji dotyczący terminu, od którego w okolicznościach sprawy powinny być naliczane odsetki.

Nie były natomiast zasadne podniesione w apelacji pozostałe zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia w uzasadnieniu wyroku do zarzutu pozwanego o możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy oraz faktu, że jedynie część przedmiotowej działki przeznaczona jest pod cel publiczny. Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c., który wskazuje obligatoryjną treść uzasadnienia, uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia,

a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów,

na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności

i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy dochował wymogów stawianych w przytoczonym przepisie co do treści uzasadnienia. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczeniu

Sąd I instancji przedstawił istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty, w przeważającej części bezsporne, wskazując dowody, które stanowiły podstawę dokonanych ustaleń, przede wszystkim opinię biegłego. Ponadto obszernie przedstawił przyczyny przemawiające za wiarygodnością dopuszczonych dowodów. Wskazana została również podstawa prawna wyroku. Należy zważyć, że dla skuteczności zarzutu obraży przepisów postępowania konieczne jest wykazanie przez skarżącego,

że uchybienie sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czego skarżący nie uczynił. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem

z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu

na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może okazać się usprawiedliwiony tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia,

co uniemożliwia kontrolę instancyjną. W niniejszej sprawie wypełniona została opisana również w apelacji rola procesowa, jaką powinno spełniać uzasadnienie,

w tym umożliwienie sprawowania nadzoru judykacyjnego przez sąd wyższej instancji. Chybiony jest zarzut pominięcia w zaskarżonym wyroku podniesionych przez pozwanego kwestii dotyczących możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy oraz faktu, że jedynie część działki o nr (...) przeznaczona jest pod cel publiczny. Sąd Okręgowy, analizując skutki wprowadzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z października 2008 r., w kontekście wypełnienia dyspozycji art. 36 u.p.z.p., wskazał na zajęcie części działki nr (...) pod

drogi publiczne, odniósł się również do stopnia ograniczenia w korzystaniu

z nieruchomości stanowiącej przedmiotową działkę. Wbrew stanowisku pozwanego powyższe elementy nie mogą stanowić przyczyn usprawiedliwiających zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Nie był również zasadny zarzut naruszenia art. 233 k.p.c, które miało polegać na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w sprawie, a w tym uznania za miarodajną w całości opinii biegłego sporządzonej na zlecenie Sądu. Zgodnie

z art. 37 ust. 11 u.p.z.p. w odniesieniu do zasad określania wartości nieruchomości oraz zasad określania skutków finansowych uchwalania lub zmiany planów miejscowych, a także w odniesieniu do osób uprawnionych do określania tych wartości i skutków finansowych stosuje się przepisy o gospodarce nieruchomościami, więc wartość ta musi być ustalona przez rzeczoznawcę majątkowego zgodnie

z przepisami Działu IV 8 Rozdziału 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W myśl art. 2 ust. 18 u.p.z.p. stanowi, że przez „wartość nieruchomości” należy rozumieć wartość rynkową nieruchomości (wyrok SN z dnia 22 stycznia 2015 r.,

I CSK 224/14). W przedmiotowej sprawie ustalenie wartości należnego powodowi odszkodowania wymagało wiadomości specjalnych. Przepis art. 233 k.p.c.

określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów. Sąd I instancji, zgodnie

z wymogami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c. dokonał wszechstronnego rozważenia i prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, kierując się zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia, a tym samym mieszcząc się w granicach swobodnej oceny dowodów, które wyznaczają trzy czynniki: logiczny, ustawowy i ideologiczny (wyroki SN z dnia 20 sierpnia 2002 r., II UKN 555/01;

z dnia 7 lutego 2002 r., II UKN 806/00; z dnia 12 lutego 2004 r., II UK 236/03). Wbrew zarzutowi apelacji bark jest podstaw do uznania, że doszło w przedmiotowej sprawie do przekroczenia przez Sąd Okręgowy ram swobodnej oceny dowodów

przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Zasadnie Sąd Okręgowy

uznał wiarygodność i moc dowodową opinii sporządzonej przez powołanego

w sprawie biegłego. Dowód z opinii biegłego przeprowadzony został prawidłowo,

z zachowaniem reguł postępowania dowodowego. Moc dowodowa to przekonanie sądu, jakie uzyskał po przeprowadzeniu dowodu o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu, którego dowód dotyczył. Ocena wiarygodności dowodu odnosi się do źródła informacji (środka dowodowego). Dokonując oceny, sąd określa, czy środek dowodowy z uwagi na jego cechy indywidualne i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę. Kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenie życiowe,

inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji (Komentarz

do art. 233 k.p.c., w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I.

Artykuły 1-366, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, teza 4). Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dopuszczonego dowodu, co znalazło odzwierciedlenie

w obszernych fragmentach uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, w których Sąd Okręgowy odwoływał się do kryteriów doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie (art. 385 i art. 386 § 1 k.p.c.). Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 k.p.c.

MR-K